

[www.vulkani.rs](http://www.vulkani.rs)  
[office@vulkani.rs](mailto:office@vulkani.rs)

Naziv originala:  
Nora Roberts  
HEAVEN AND EARTH

Copyright © 2001 by Nora Roberts

First published by Berkeley Books 2001

Translation rights arranged by Writer's House LLC, New York

All Rights Reserved

Translation Copyright © 2022 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-04444-7



Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

# NORA ROBERTS

## *Nebo i zemlja*

Prevela Aida Bajazet

**VULKAN**  
IZDAVAŠTVO

Beograd, 2022.



*Posvećeno svim mojim sestrama,  
Ne po krvi, nego po srcu.  
U tome leži magija.*



*Brzo kao sena, kratko kao svaki san;  
Kao odsjaj munje posred mrkle noći,  
Što jednim mahom otkrije nebo i zemlju,  
Pre nego što čovek uspe da povikne 'Gledajte!'  
Čeljusti mraka sve proždiru:  
I sreće plam tako se brzo gasi.*

VILIJAM ŠEKSPIR





# *Uvod*

## **Ostrvo Tri sestre**

*Septembar 1699.*

Prizvala je oluju.

Prizvala je vetar, i munje, i gnev mora, koji behu ujedno i njen zator i utočište. Prizvala je sile koje su živele u njoj, i one izvan nje. Svetlost i tamu.

Stajala je sama na obali zbrisanoj vetrom, onako vitka s plaštom koji je lepršao iza nje, kao krila ptice. Nije osećala ništa osim sopstvenog besa i tuge. I moći. One koja ju je ispunjavala i pulsirala u njoj poput milovanja poludelog ljubavnika.

Ostavila je supruga i decu da bi došla ovamo. Ostavila ih je začarane u snu, zaštićene i nesvesne. Kad jednom bude završila ono zbog čega je došla ovamo, neće im se više vratiti. Više nikad neće držati njihova voljena lica u svojim dlanovima.

Suprug će tugovati za njom, deca će plakati. Ali neće im se vratiti. Ne može i neće skrenuti s ovog puta koji je sama odabrala.

Došlo je vreme za naplatu. A pravda, koliko god okrutna bila, konačno će biti zadovoljena.

Ispružila je ruke prema oluji koju je stvorila. Kosa joj je divlje vijorila na vetru, fijućuci poput tamnih bičeva.

„Ne smeš to da učiniš.“

Pored nje se pojavila žena, jarko sijajući poput plamena po kom je dobila ime. Lice joj je bilo bledo, a oči tamne i ispunjene nečim što bi se moglo nazvati strahom.

„Već sam započela.“

„Zaustavi se, sestro, pre nego što bude prekasno. Nemaš pravo na to.“

„Nemam pravo? Ona koja se zvala Zemlja naglo se okrenula, gnevno sevajući očima. „Ko ima više prava od mene? Kad su ubijali, sudili nevinima, proganjali ih i vešali ih po Sejlemu, nismo učinile ništa da to sprečimo.“

„Sprečiš li jednu nevolju, izazvaćeš drugu. Znaš to i sama. Mi smo stvorile ovo ostrvo.“

Vatra je ispružila ruke kao da želi njima da obuhvati ostrvo, koje se njihalo u moru. „Radi sopstvene sigurnosti i opstanka. Da sačuvamo veštinu.“

„Sigurnosti? Kako sada možeš da spominješ sigurnost i opstanak? Naša sestra je *mrtva*.“

„Tugujem za njom, isto koliko i ti.“ Preklinjući, sklopila je ruke na svojim grudima. „Moje srce jeca, kao što jeca tvoje. Nas dve sada brinemo o njenoj deci. Hoćeš li i njih da napustiš kao što si napustila svoju decu?“

U njoj je jačalo ludilo, cepajući joj srce istom žestinom kao što joj je vetar šibao kosu. Mada je prepoznala to osećanje, nije mogla da mu se odupre. „On neće proći nekažnjeno. Ako nje više nema, neće biti ni njega.“

„Ako njemu naudiš, prekršićeš svoj zavet. Narušićeš sopstvenu snagu i sve što pošalješ u noć, vratiće ti se trostruko.“

„Pravda ima svoju cenu.“

„Ne ovakvu. Nikad ovakvu. Tvoj suprug izgubiće ženu, a deca majku. A ja još jednu voljenu sestru. Najvažnije od svega je to što ćeš ti prekinuti veru u ono što mi jesmo. Ona to *ne* bi želela. Ovo nikad *ne* bi bio njen odgovor.“

„Ona je radije umrla, nego zaštitila sebe. Umrla je zbog onog što jeste i što jesmo nas dve. Naša sestra odrekla se moći zbog ljubavi. To ju je i ubilo.“

## *Nebo i zemlja*

„Njen izbor.“ Ove gorke reči dugo su joj stajale u grlu pre nego što ih je progutala. „Pa ipak, ona nikome nije naudila. Budeš li ovo uradila, budeš li upotrebila svoj dar na mračan način, proklećeš samu sebe. I sve nas.“

„Ne mogu doveka da živim sakrivena na ovom ostrvu.“ Oči joj se ispuniše suzama, koje zablistaše u noći krvavim odsjajem. „Ne mogu da odustanem od ovog. Ovo je moj izbor. Moja sudbina. Uzeću njegov život za njen. I prokleću ga zauvek.“

Potreba za osvetom bila je jača. Poput blistave, smrtonosne strele odapete iz luka, ona koja se zvaše Zemlja žrtvovala svoju dušu.



# *Jedan*

## **Ostrvo Tri sestre**

*Januar 2002.*

Pesak, smrznut od hladnoće, škripao je pod njenim patikama dok je trčala uz obalu mora. Talasi su, povlačeći se, ostavljali na pesku penu i balončice nalik na iskrzanu čipku. Iznad nje, galebovi su neumorno kreštali.

Posle skoro pet kilometara jutarnjeg džoginga, mišići su joj se zagrejali te se kretala poput dobro podmazane mašine. Korak joj je bio ravnomeran, brzina ujednačena, baš kao i dah, koji je izlazio iz njenih usta u obliku neprovidne pare, a ulazio hladan kao led.

Osećala se sjajno.

Na opusteloj plaži nije bilo drugih tragova osim njenih. I dok je trčala do kraja plaže i nazad, produbljivala je stare tragove novim, jedinim znacima života na zimskoj obali.

Da je odlučila da pretrči svojih pet kilometara pravolinijski, pretrčala bi celo ostrvo po širini.

Ta pomisao oduvek joj je godila.

Ovo parče zemlje, odvojeno jedva kilometar od obale Masačusetsa, bilo je samo njeno; svako njeno brdo, ulica, litica i uvala. Zamenica Ripli Tod osećala je mnogo više od ljubavi prema ostrvu Tri sestre, njenom selu, stanovnicima i njenom blagostanju. Osećala je odgovornost.

Dok je trčala, videla je odsjaj rađajućeg sunca u staklima izloga Glavne ulice. Za nekoliko sati, radnje će se otvoriti i ljudi će se razmišleti po ulicama, hitajući u susret svakodnevnim obavezama.

Mada u ovo doba godine nije bilo turista na ostrvu, neki će verovatno preći trajektom da procunjaju po prodavnicama, odvezu se do litica ili kupe svežu ribu na dokovima. Ipak, veći deo zimskih meseci, ovo ostrvo pripadalo je samo njegovim stanovnicima.

Zato je najviše volela zimu.

Stigavši do kraja plaže, do mesta gde se ispod sela nalazi lukobran, okrenula se i nastavila da trči preko peska. Na ledenoplavoj površini okeana njihali su se ribarski brodići. Kako se sunce bude podizalo i svetlost jačala, tako će se ta svetloplava nijansa produbiti i postati modrija. Oduvek ju je fasciniralo to prelivanje boja po morskoj površini.

Ugledala je čamac Karla Mejsija. Figura na njegovoj krmi, sićušna kao igračka, podigla je ruku u znak pozdrava. Otpozdravila mu je i nastavila da trči. Izvan sezone, na ostrvu nije bilo više od tri hiljade duša, pa ih nije bilo teško sve raspoznati.

Usporila je korak, ali ne samo da se izduva već da provede još neko vreme u samoći. Obično bi na jutarnje trčanje sa sobom pvela i bra-tovu kerušu Lusi, ali danas to nije učinila.

Samoća je druga stvar koju je najviše volela.

Htela je malo da razbistri glavu. Bilo je mnogo toga o čemu je želela da razmisli. Ponekim stvarima radije ne bi zamarala glavu, te je takve probleme i muke ostavila za kasnije. Ono o čemu jeste želela da razmisli, zapravo, i nije bio problem, budući da ono što te raduje teško da se može nazvati problemom.

Njen brat upravo se vratio sa medenog meseca i ništa na svetu nije joj bilo draže nego da ga vidi onako srećnog pored Nel. Posle svega kroz šta su njih dvoje prošli i što je moglo skupo da ih košta, videti ih onako zaljubljene i srećne u kući u kojoj su ona i Zak odrasli, bilo je čisto zadovoljstvo.

Osim toga, proteklih nekoliko meseci, otkako se Nel oslobodila straha koji je letos donela sa sobom, njih dve su se zbližile i prijateljile. Bilo joj je drago da vidi kako je njena snaha od tada procvetala i očvrstnula.

Ali, kad se sve te sladunjave stvari ostave po strani, postojao je kamenčić u cipeli koji ju je, bogami, veoma žuljao. Kamenčić po imenu Ripli Karen Tod.

Novopečenim mladencima nije potrebno da dele svoje toplo ljubavno gnezdo sa mladoženjinom sestrom.

O ovome nije razmišljala pre venčanja, pa čak ni kada su njih dvoje otišli na desetodnevno svadbeno putovanje na Bermude. Međutim, kada su se vratili, još uvek opijeni čarima medenog meseca, postalo joj je više nego jasno da je višak.

Mladom bračnom paru bila je potrebna privatnost. Teško da bi Nel i Zak mogli da uživaju u spontanom, vrelom seksu na podu dnevne sobe znajući da bi ona mogla da naiđe u bilo koje doba dana ili noći.

Nije se radilo o tome da joj je neko prigovorio. Njih dvoje nisu takvi. U stvari, oboje su toliko velikodušni i dobri da bi slobodno mogli da nose na grudima bedž s natpisom „Najbolji čovek na svetu“.

Što se za nju ne bi moglo reći.

Zaustavila se pored stene na drugom kraju plaže i naslonila se na nju da bi uradila nekoliko vežbi istezanja za listove, prepone i butne mišiće.

Telo joj je bilo zategnuto i vitko kao u mlade tigrice. Bila je ponosna na to, kao i na svoju sposobnost kontrole nad njim. Kako se savila u struku, spala joj je skijaška kapa, i njena gusta kosa, boje jesenjeg hrasta, rasula se na povetarcu. Nije volela da sređuje kosu niti da je skraćuje; nosila ju je slobodno raspuštenu. I to je bila neka vrsta kontrole.

Oči su joj bile prodornozelene. Ponekad, kad je bila posebno raspoložena, uokvirila bi ih olovkom za oči ili bi naglasila trepavice maskarom. Ipak, najčešće to nije činila smatrajući da su oči najlepši deo njenog nesrazmernog lica četvrtastog oblika.

Prednji zubi bili su joj blago istureni, zato što kao devojčica nije htela da nosi protezu. I imala je široko, visoko čelo s ravnim obrvama, što je bilo obeležje većine članova porodice Ripli.

Nije volela da joj govore da je lepa. Za nju je to bila sladunjava reč kojom bi je svakako uvredili. Bilo joj je draže da joj kažu kako ima seksi lice koje zavodi muškarce. Ali samo onda kad se njoj to čefne.

A nije joj se čefnulo mesecima, razmišljala je.

Delom zbog planova za venčanje i medenog meseca, a delom zbog pomaganja Nel i Zaku oko pravnih zavrzlama, koje je trebalo raspeljati da bi uopšte mogli da se venčaju. Postojao je i onaj deo, morala je priznati, koji se ticao sopstvenog osećanja neprijatnosti i zabrinutosti koji su tinjali u njoj još od Noći veštica, kada je prekršila datu reč i učestvovala u nečemu što nije želela.

Nije imala izbora, pomislila je. Učinila je ono što je morala, ali nije imala nameru to da ponovi. Bez obzira na to koliko namrgođenih pogleda će joj zbog toga uputiti Mija Devlin.

Pomisao na Miju vratila ju je na početak cele priče.

Mija Devlin bila je vlasnica kućice koju je Nel iznajmila po dolasku na ostrvo i iz koje se iselila posle udaje za Zaka. Ma koliko da je Ripli mrzela čak i samu pomisao da ima bilo kakve veze s Mijom, pa makar to bilo i čisto poslovno, njena žuta kućica činila joj se kao savršeno rešenje za njen problem.

Bila je mala, jednostavna i, što je najvažnije, nudila je potpunu privatnost.

Sve to ima smisla, zaključila je Ripli penjući se istrošenim drvenim stepenicama, koje su se pružale u cikcak od plaže prema kući. Ta pomisao opasno ju je nervirala, ali odlučila je da bude praktična. Možda bi trebalo da se strpi još nekoliko dana i razglasi po mestu da traži stan. Nikad se ne zna – možda će iskrsnuti neko zgodno mesto koje nema nikakve veze s Mijom.

Oraspoložena ovom mišlju, stigla je do vrha stepenica i popela se na trem.

Nel već peče peciva i kolače, pretpostavila je, i kuhinja sigurno već predivno miriše. Najveća prednost svega toga bila je to što nije morala da razmišlja o doručku. On ju je uvek čekao. Ukusan, mirišljav, nadohvat ruke.

Pre nego što je pritisla kvaku, pogledala je kroz prozor i videla Zaka i Nel obavijene jedno oko drugog, kao što se bršljan obavija oko bandere. Zaljubljene i spojene, usnama i duhom.

„O, čoveče.“



Ispustivši vazduh na usta, odmakla se nekoliko koraka, pa se vratila, namerno gazeći po daskama kao slon i zviždeći, ne bi li im dala vremena da se odlepe jedno od drugog. Bar se nadala da će tako biti.

Ali bučan hod i zviždukanje neće razrešiti njen drugi problem. Ipak će, po svemu sudeći, morati da se suoči s Mijom.

Odlučila je da pusti da se stvari spontano odvijaju. Po njenom mišljenju, Mija neće hteti da joj iznajmi žutu kućicu ako shvati da je Ripli želi. Ta žena je stvarno komplikovana.

Najbolji način, naravno, bio bi da zamoli Nel da pregovara s njom. Nju sigurno ne bi odbila. Ali to nije bio njen način. Moraće sama da se snađe. Jednostavno će navratiti u Mijinu knjižaru onako kako je to činila gotovo svakodnevno otkako je Nel preuzela kuhinju u restoranskom delu.

Svratiće na zasluženi ručak i obaviti razgovor s Mijom.

Koračala je veoma brzo Glavnom ulicom prema kafiću, više radi toga da što pre obavi posao nego zbog hladnog vetra, koji joj je nosio gusti konjski rep provučen kroz otvor na kačketu.

Stigavši do Kafea „Knjiga“, zaustavila se i napućila usne.

Mija je preuredila ulični izlog. Dodala je staru klupicu za noge prekrivenu tamnocrvenim plišem, nekoliko zlatnih svećnjaka s debelim crvenim svećama, lepo aranžiranih oko naslaganih novih izdanja knjiga. Ripli je morala priznati da ovako uređen izlog odiše prijatnošću i dobrodošlicom. I istovremeno deluje otmeno i seksi.

Napolju je hladno, kao da je govorio izlog. Uđi i kupi knjigu, odnesi je kući i ušuškaj se pod toplo ćebence.

Ma šta da je Ripli mislila o Miji – a mislila je mnogo toga – morala je priznati da ta žena stvarno ima smisla za posao.

Ušla je u prijatno toplu prostoriju i spontano skinula šal. Na tamnoplavim policama stajale su uredno poslagane knjige. Staklena vitrina bila je puna ukrasnih sitnica. U kaminu je veselo pucketala vatra, doprinoseći toploj atmosferi, baš kao i toplo, plavo ćebe, prebačeno preko jedne od udobnih fotelja.

Tako je, pomislila je, Mija zna svoj posao.

Ali to nije bilo sve. U drugim činijama stajale su sveće raznih oblika i veličina. Duboke keramičke posude bile su ispunjene poludragim kamenjem, mineralima i kristalima. Šarene kutije s tarot kartama i runama bile su posvuda.

Naravno, sve je uređeno s ukusom, pomislila je Ripli i namrštila se. Mija nije na sav glas razglasila da je vlasnica ovog mesta veštica, ali nije to ni skrivala. Ripli je dobro znala da je upravo faktor znatiželje, kako kod turista tako i lokalnog stanovništva, u velikoj meri doprinio Mijinom povelikom godišnjem profitu.

Ali šta se to nje tiče.

Iza velikog izrezbarenog pulta, Mijina desna ruka, Lulu, otkucavala je neku narudžbinu, zatim je spustila naočare navrh nosa i pogledala je preko ruba okvira.

„Tražiš li danas samo hranu za stomak ili i za mozak?“

„Samo za stomak. Mozak mi je ionako preokupiran mislima.“

„Što više čitaš, više znaš.“

Ripli se nacerila. „Ja već znam sve.“

„Ionako sam to znala. Prošle nedelje dobili smo knjigu po tvojoj meri. *101 način da smuvaš partnera* – za oba pola.“

„Lu.“ Ripli joj se široko osmehnula penjući se na sprat. „Ja sam napisala tu knjigu.“

Lulu se zakikotala. „Nešto te u poslednje vreme ne viđam u muškom društvu“, doviknula joj je.

„To je zato što mi u poslednje vreme nije do muškog društva.“

Na spratu je takođe bilo dosta knjiga, ali i mnogo više posetilaca. Kafić je ipak bio najveća atrakcija ovog mesta. Iz kuhinje se već širio miomiris neke fino začinjene čorbe.

Jutarnje goste, koji su u slast počistili sve mafine i pogačice, sada su zamenili oni koji su došli na ručak. Kada je napolju ovako hladno, razmišljala je Ripli, verovatno svakom prija da pojedje nešto vruće i začinjeno, i da se posle počaste jednom od Nelinih neodoljivih poslastica.

Prešla je pogledom preko staklene vitrine i uzdahnula. Niko ne može odoleti čokoladnim kremovima, mada su ekleri, voćni tartovi

i sitni kolači bili jednako privlačni kao i velika torta napravljena od mnogo slojeva čistog greha.

Umetnica, koja je sve to napravila, stajala je iza pulta i izbacivala tanjire s narudžbinama. Modrih očiju i kratke, plave kose, koja joj je uokvirivala lice poput zlatnog oreola, gledala ju je svojim blistavim modrim očima i pozdravila je širokim osmehom. Kad god bi to učinila, na obrazima su joj se pojavljivale simpatične rupice.

Brak nekim ljudima baš prija, pomislila je Ripli. Nel Čening Tod bila je jedna od njih.

„Danas deluješ vrlo poletno“, prokomentarisala je Ripli.

„Sjajno se osećam. Dan mi je prosto proleteo. Danas nudim minestrone čorbu, a sendviči su od...“

„Danas ću uzeti samo čorbu“, prekinula ju je Ripli. „Zato što moram da ostavim mesta za ovu divnu čokoladnu kremplitu. Uzeću i kafu.“

„Stiže. Večeras kuvam šunku“, dodala je. „Zato nemoj posle posla da uzimaš picu.“

„Dogovoreno.“ Ovo je podsetilo Ripli na drugi razlog njene današnje posete. Osvrnula se i prešla pogledom preko prostorije. „Ne vidim nigde Miju.“

„U kancelariji je.“ Nel joj je nasula čorbu i stavila sveže pecivo na poslužavnik. „Očekujem da će uleteti ovamo svakog trenutka. Jutros si tako brzo izletela iz kuće da nismo uspele ni reč da razmenimo. Nešto nije u redu?“

„Sve je u redu.“ Verovatno nije bilo u redu to što traži smeštaj a da o tome nije obavestila brata i snahu. Ripli se zapitala da li i to spada u oblast društvenih veština, koje su njoj oduvek bile prepreka.

„Hoću li ti smetati ako jedem u kuhinji?“, upitala je Nel. „Tako možemo da porazgovaramo dok radiš.“

„Naravno. Dođi.“

Nel je unela poslužavnik s hranom u kuhinju i spustila ga na stočić. „Sigurna si da je sve u redu?“

„Rekoh ti da je sve u najboljem redu“, uverila ju je Ripli. „Napolju je vraški hladno. Kladam se da se Zak i ti kajete što niste ostali na Bermudima do proleća.“

„Medeni mesec bio je savršen.“ Lice joj se ozarilo od same pomisli na njega. „Ali lepše je kod kuće.“ Nel je otvorila frižider i izvadila iz njega kutiju sa salatam. „Ovde imam sve što mi je potrebno. Zaka, porodicu, prijatelje, dom. Pre samo godinu dana nije mi bilo ni na kraj pameti da ću raditi ovde i da ću se za nešto više od sat vremena vraćati svojoj kući.“

„Zaslužila si sve to.“

„Jesam.“ Neline oči su potamnele i Ripli je u njima ugledala neverovatnu snagu – onu koju su svi, uključujući i samu Nel, i te kako potcenili. „Ali nisam to sama učinila.“ Zvonce na pultu podsetilo ju je da mušterija čeka za pultom. „Jedi, ohladiće ti se čorba.“

Izašla je iz kuhinje i zvonko pozdravila mušteriju.

Ripli je zgrabila čorbu i zastenjala od zadovoljstva već posle prve kašike. Sada će se usredsrediti samo na jelo, a o ostalom će kasnije razmišljati.

Tek što je uzela drugu kašiku, čula je kako Nel razgovara s Mijom. „Ripli je u kuhinji. Mislim da tebe traži.“

Sranje, sranje, *sranje!* Ripli je nastavila da jede, pretvarajući se da ništa nije čula.

„Ne obaziri se na mene. Ponašaj se kao kod svoje kuće.“

Mija Devlin, sa svojom gustom riđom kosom koja joj je poput grive padala preko ramena, u jarkozelenoj, dugoj haljini, graciozno se naslonila na kuhinjska vrata. Imala je visoke jagodice, pune, sočne usne premazane smelim crvenim karminom, kožu nežnu kao svila i sivkaste, veštičje oči. Te oči sada su je znatiželjno posmatrale.

„Ponašam se“, odgovorila joj je Ripli i nastavila da jede. „Smatram da je u ovo doba dana kuhinja Nelina teritorija. Da nije tako, verovatno bih od tebe naručila čorbu od zmajevih zuba i šišmiševih krila.“

„Teško da bi je dobila. U ovo doba godine, zmajevi zubi teško se pronalaze. Šta mogu da učinim za tebe, zamenice?“

„Ama baš ništa. Ali čini mi se da ja mogu učiniti nešto za tebe.“

„Slušam. Cela sam se u uho pretvorila.“ Onako visoka i vitka, graciozno se došetala i sela za sto. Nosila je one svoje cipele s visokim, poput igle tankim potpeticama, na koje je bila tako ponosna. Nikad